Dies i dies | 25 | Actualitzat el 11/09/2013 a les 07:00

Una Via sense fronteres

Â No Ã©s casualitat que siguinÂ **LluÃ-s LlachÂ** -per la banda nord- iÂ **Carles Santos**Â -per la banda sud- els responsables d'unir la baula de la Via Catalana entre el Principat i el PaÃ-s ValenciÃ .Â
Els Països Catalans, que mai han existit en el relat polític oficial, s'han dsenvolupat sempre amb relativa normalitat en l'àmbit cultural. La música d'aquest país mai ha conegut fronteres, i molt menys fronteres interiors. Amb més o menys intensitat, les cançons han unit des de fa molts anys allò que els nostres governants -d'aquí, d'allà i de més enllà- han volgut esquarterar i silenciar. No hi ha res més lògic, doncs, que dos músics enllacin les mans en aquest riu Sènia que mai ha estat frontera de res.

Amb la prohibició política de la connexió del ramal valencià amb la Via Catalana -absurda i esperpèntica- el Govern espanyol no fa sinó explicitar l'existència mateixa dels Països Catalans. Deu ser un cas inèdit al món que un Estat, per tal de preservar la seva unitat territorial, hagi de posar fronteres dins dels seus propis límits. Tanmateix, l'efecte que produirà la prohibició és justament el contrari: la sola imatge d'un cordó policial uniformat impedint la trobada pacífica entre valencians i catalans és simbòlicament inapel·lable i servirà per constatar una vegada més la força i el potencial que els nostres Països tenen com a projecte col·lectiu.

Des del Principat algunes veus demanen no fer gaire soroll. "Si no es pot doncs ho fem a Alcanar." Aquestes imatges són perjudicials per al "procés sobiranista". Una actitud acomplexada que no deixa de ser un símptoma del profund desconeixement que, des del Principat, es té de la realitat valenciana. Tanmateix, reduir el País Valencià a Alberto Fabra, el corrupte d'en Camps, Rita Barberà i el germà de Juan Cotino és com reduir Catalunya a Fèlix Millet i Macià Alavedra. Un retrat injust que desmenteixen dia a dia milers de persones, des dels mestres i els xiquets d'Escola Valenciana fins als estudiants rebels de la Primavera del 2012. Aquest "altre" País Valencià és el País Valencià del futur, emergent, que es constitueix sobre les cendres de la decadència corrupta del PPSOE. Són aquests valencians els que, a diferència de molts catalunyesos, no tindran cap problema per atansar-se al límit del terme municipal de Vinarós i estendre la mà. Amb naturalitat i sense pensar en el que diran.

Venim del nord, del sud, de terra endins i de mar enllà. "I no creiem en les fronteres, si darrere i ha un company, amb les seves mans esteses a un pervindre alliberat", diu la cançó. Mans esteses, doncs, en una Via sense fronteres. Caminar per ser, ser per caminar.